

РЕШЕНИЕ

№ 7116

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8663** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.75, ал.1, т.2 вр. чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 във вр. с чл.9 от Закон за убежището и бежанците(ЗУБ).

Делото е изпратено по подсъдност от Административен съд Хасково с Определение №824/05.09.2023г. по адм.дело № 972 /2023г.

Образувано е по жалба на С. Ш. М.(посочен в жалбата като М.), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , против Решение №10903/04.07.2023г. на председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Твърди се, че обжалваният административен акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Според жалбоподателя изложените съображения, основаващи отказа са незаконосъобразни, тъй като административният орган игнорирал факта, че причините той да напусне страната си на произход били свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му. Изложено е несъгласие с приетото от административния орган, че Турция е трета сигурна държава за жалбоподателя и че същият можело да бъде върнат в Турция, като не са изложени доводи защо счита това за възможно. Изтъква се, че Турция не отговаря на определението по § 1, т. 9, б. "б. ", б. "г" и б. "д" от ДР на ЗУБ за "трета сигурна държава", а именно: липсвали данни жалбоподателят да е защитен от връщане на територията на С., да има възможност да поиска статут на бежанец и

при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец, още по-малко били налице достатъчно основания да се смята, че жалбоподателят ще бъде допуснат до територията на Турция. Направено е позоваване на §1, т. 9, б. "г" от ДР на ЗУБ за "трета сигурна държава", като според жалбоподателя, за да се приеме, че Турция е трета сигурна държава спрямо него, в Турция следвало да съществува възможност да поиска предоставянето на статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец. Твърди се, че Турция е страна по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г. към същата, но с географско ограничение при присъединяването си. Изтъква се още, че принципът "забрана за връщане" (non-refoulement) е основополагащ относно закрилата на бежанците. Посочва се, че Турция не отговоря реално на изискването в §1, т. 9, б. "б." от ДР на ЗУБ за "трета сигурна държава", защото принудително изселва от собствената си територия сирийски граждани, за да ги засели С.. Направено е позоваване на статия, публикувана в Д. веле и на доклад на неправителствена организация А. Интернешънъл с отправени критики към Турция, като се сочи, че спрямо сирийските бежанци в Турция не съществува защита от принудително връщане на територията на С.. Твърди се формален подход на ответния орган при анализа на ситуацията в Турция, като е посочено, че в практиката си ЕСПЧ многократно обръща внимание върху предвидимите последици от принудителното извеждане на лицето в предложената държава на връщане - в случая Турция, като съдът е разглеждал личните обстоятелства на лицето, както и общите условия в съответната държава, например дали има обща ситуация на ширещо се насилие или въоръжен конфликт и дали има нарушаване на правата на човека. Според жалбоподателя в оспореното решение липсвали каквито и да е мотиви, че Турция би го приела обратно и би му предоставила каквато и да е форма на защита. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован по реда на чл.18а АПК не се явява лично, представлява се от адв.К., назначена по реда на ЗПП. Чрез процесуалния си представител заявява, че поддържа така депозираната жалба. Моли за уважаване на жалбата по съображения, изложени в нея и преценка на изложените твърдения във връзка с всички доказателствата по делото и представените справки.

Ответникът - Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрк. Г., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Счита оспореният индивидуален административен акт за правилен и законосъобразен, издаден при спазване на административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдържащи се в административната преписка и представените в съдебно заседание, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба, вх. № 7532/13.12.2022г. до председателя на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, С. Ш. М., е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. Първоначално личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. В по-късен етап в хода на производството същият е представил документ за самичност-лична карта, издадена

от Сирийска Арабска Република.

Жалбоподателят е бил регистриран чрез попълване на Регистрационен лист рег. № УП- 25856/13.12.2022г. като С. Ш. М. гражданин на С., [дата на раждане] г в [населено място], С., етническа принадлежност - кюрд, религия - мюсюлманин, сунит, професия – общ работник, без образование, женен. В приложение към Регистрационния лист са посочени данните за семейството на чужденеца: майка, баща, съпруга, три деца, четирима братя и три сестри. Изготвена на чужденеца е и ЕВРОДАК-дактилоскопна карта.

На жалбоподателя са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и Указания относно компетентен орган по предоставяне на убежище, статут на бежанец и хуманитарен статут, Допълнение към указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България във връзка с чл. 29, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците пребиваване в Република България, за което същият е положил отпечатък от пръст. Текстовете на документите му са преведени на разбираем за него език-арабски, същият се е запознал с тях и заявил, че желае да подаде молба за международна закрила.

С Решение № 6842/12.12.2022г. жалбоподателят е настанен в РПЦ - [населено място]. С Покана рег. № УП-25856/13.12.2022г. е уведомен, чрез преводач, че на 14.03.2023г. с него ще бъде проведено интервю, като е уведомен и за последиците от неявяването.

С Писмо рег. № УП-25856/16.12.2022 г., Директорът на РПЦ - Х. е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата от жалбоподателя молба за закрила. В писмо с рег. № М-4246/21.02.2023 г. (рег. № УП-25856/27.02.2023г. в ДАБ при МС) от Държавна агенция "Национална сигурност" е посочено, че не се възразява да бъде предоставена закрила в Р. България на лицето, в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Видно от Протокол от проведено интервю на 14.03.2023г., в което е посочил, че е [дата на раждане] в [населено място] и е живял там до напускането на С., че има само сирийско гражданство, като в може да представи до 15 дни лична карта, която е в С.. Чужденецът заявява, че в началото на месец октомври 2022 година напуснал С. нелегално, заедно със семейството си и влезли в Турция. Установили се в А.. На 12.12.2022 г. преминал на територията на Република България нелегално, през телената ограда, заедно с още седем човека. Трафиканта оставил групата пред полицията в [населено място]. Жалбоподателят мотивира молбата си за закрила с водещата се в С. война и липсата на сигурност. Посочва, че е роден в [населено място], където живял до напускането на страната си. Завършил трети клас в родния си град. Работил като шивач. През 2015 година сключил граждански брак с Д. И.. Има три деца. Към настоящият момент семейството му живеело при родителите на съпругата му в А., Турция. Споделя, че семейството му нямало издадени документи от турските власти, защото не са ходили да се регистрират. Допълва, че родителите на съпругата му имали издадени документи от властите в Турция, защото се намирали там от преди пет години. Чуждият гражданин съобщава, че има брат и сестра в Турция, които са получили временна закрила. Молителят заявява, че напуснал страната си на произход заради войната и свързаните с нея проблеми. Разказва, че военните действия в С. започнали през 2011 година. Воювали турци, араби, кюрди. До 2014 година нямало проблеми, но след това групировката ДАЕШ влязла в родния му

град. Поради тази причина отивал в близките села, за да се крие. Няколко месеца по-късно дошли американски самолети и ислямистите избягали. Обяснява, че преди да напусне, в района на А. А. трудно се намирало работа и много трудно се намирили хранителни продукти. Чуждият гражданин споделя, че по време на пребиваването си в Турция не се е регистрирал, защото нямал намерение да остане там. Заявява, че през 2011 година получил призовка от официалната власт за да служи в армията, но не се явил, защото точно тогава започнали военните действия в страната му и след това повече никой не го е търсил за военна служба. Съобщава, че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност. Не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход. Не е членувал в политически партии. Не е бил арестуван и/или осъждан, както в С., така и в друга държава. Не е бил жертва на насилие и към него не са били отправяни заплахи. Заявява, че заради войната не желае да се завърне в С..

По делото е приложено становище на интервюиращия орган (лист 16), с предложение на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С молба до директора на РПЦ-Х. и съответно разрешение на 15.03.2023г., по време на производството, жалбоподателят е напуснал определената за движение зона за движение към РПЦ да си потърси адрес с крайна дестинация С.. На 04.04.2023г. чужденецът е представил на интервюиращия орган лична карта, в съответствие с която е извършена корекция в датата на раждане на чужденеца. Предвид новите данни е изпратено ново писмо на 13.04.2023г. от Директорът на РПЦ – Х., с което е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата от жалбоподателят молба за закрила. Въз основа на докладна от младши експерт в отдел ПМЗД –РПЦ Х. с мотивирано искане поради необходимостта от събиране на допълнителни данни по случая, срокът на производството е продължен с два месеца.

На 19.04.2023г. е представена молба –декларация от чужденеца за пребиваване на адрес в [населено място], ул. Б. Р., № 4, вх.А, ет.1, ап.102, за което с Решение № 300/03.05.2023г. директора на РПЦ-Х. му е разрешено. Директор на РПЦ-Х. е уведомил директор на СДВР за пребиваване на чужденеца на горепосочения адрес с молба за проверка на адреса за установяване дали действително живее на него с писмено становище по случая. С рег.№ 513000-37623 от 05.06.2023г. началник отдел „Миграция” към СДВР, уведомява директора на РПЦ –Х. че след извършена проверка на адреса от служители на СДВР е установено, че лицето не живее там.

В писмо с рег. № М-10499/20.06.2023 г. (рег. № УП-25856/21.06.2023г. в ДАБ при МС) от Държавна агенция "Национална сигурност" е посочено, че не се възразява да бъде предоставена закрила в Р. България на лицето, в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство Решение № 10903/04.07.2023г., Председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Решението е връчено на 17.08.2023г. на чужденеца срещу подпис, който е запознат с текста на същото на език, който разбира, което е удостоверено с подпис на преводач. Ответният орган е приел, че за него не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, като в така представената бежанска история не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване".

Изтъкнато е, че чужденецът не е заявил спрямо него да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в страните където е пребивавал през последните години - Турция. Напуснал е С. през октомври 2022 година за Турция, заради неспокойната обстановка в резултат на продължаващата война, а причините, които е изтъкнал за напускането на Турция са лични и икономически. Ответният орган е подчертал, че в разказа на кандидата не се твърди спрямо него да са били предприети реални действия на преследване от страна на официалните власти. Изтъкнато е, че кандидатът за закрила е заявил, че е напуснал Турция, защото турците не им давали закрила и не ги обичали. Така е направен извод, че кандидатът за закрила е напуснал Турция единствено и само по лични причини - в търсене на по-добър живот. Изрично е посочено, че не изтъква никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход - С., нито в държавата Турция, където живее семейството му и близките на съпругата му. Според ответния орган, твърденията на кандидата не съдържат и информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова, като не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини нито в С., нито в Турция. В мотивите на оспореното решение е описано положението на сирийските бежанци в Турция, като е направено позоваване на справка с входящ № МД-809/12.06.2023г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ.

На следващо място според ответния орган за жалбоподателя липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото няма основания да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си на произход - С. и страната, в която е пребивавал - Турция, поради "реална опасност от смъртно наказание или екзекуция" - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. След позоваване на множеството справки, изготвени от дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС е направен извод, че ситуацията със сигурността в С. остава нестабилна, дори след десетилетие на въоръжен конфликт. Така е прието, че не може да се очаква молителят да се установи в друга част от територията на държавата, където да се ползва от закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер, и че не могат да бъдат изпълнени критериите за възможността за вътрешно разселване и следователно тази алтернатива в момента е неприложима за него. От друга страна е изтъкнато, че молителят е пребивавал легално в Турция - държава, различна от държавата му по произход и е прието, че същата представлява "трета сигурна държава" по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Така е направен извод, че не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В заключение в оспорения административен акт е посочено, че кандидатът за закрила може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за него е неприложим принципа за забрана за връщане "non-refoulement" по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

По делото са приложени справки от дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС относно Турция с вх. № ЦУ-809/12.06.2023г. и относно Сирийска арабска република с вх. № ЦУ-665/19.05.2023г.,

При така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 17.08.2023г., за което в самото решение е направено нарочно отбелязване, а жалбата е подадена чрез органа на 28.08.2022г., т.е. в предвидения за това процесуален срок и при наличието на правен интерес (от

адресат на акта), поради което жалбата се явява допустима.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган - Председател на ДАБ, който съобразно нормата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ има правомощие да отказва международна закрила в Република България.

Решението е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК, като в него са изложени както фактически, така и правни основания за издаването му. Ответният орган подробно и поотделно е изложил съображения защо приема, че на чужденеца не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като е обсъдил бежанската история на жалбоподателя, така и обстановката в страната му на произход - С., както и в Турция, където е живял преди да пристигне в България.

Съдът не констатира при издаване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. В хода на производството пред административния орган чужденецът е запознат с правата, които има в производството, връчени са му писмени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, като текстът на указанията са преведени на чужденеца на разбираем от него език. В хода на административното производство по общия ред с чужденеца е проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е проведено в присъствието на преводач на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него. Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая ответният орган е изискал писмено становище от ДАНС по молбата на чужденеца за предоставяне на международна закрила, каквото се установява да е дадено преди произнасянето на органа и с което не се възразява от страна на ДАНС по предоставяне на статут при наличие на обстоятелствата за това.

Административната преписка е попълнена и с достатъчно доказателства, въз основа на които органът е постановил решението си.

На следващо място, административният акт е издаден в съответствие с чл. 35 от АПК, след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за конкретния случай. Административният орган е спазил изискването на чл. 73 от ЗУБ като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка относно наличие на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като е изпълнил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, при произнасянето по молбата за международна закрила да прецени всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство

би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. При издаване на оспореното решение, административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно С., с отчитане на общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и справките за положението на сирийските бежанци в Турция.

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може, или не желае да се ползва от закрилата на тази държава, или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ "преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. А съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Изследвайки бежанската история на жалбоподателя и приобщените доказателства към административната преписка, съдът напълно споделя изводите на административния орган за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди спрямо чужденеца да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в страната където е пребивавал преди да пристигне в България - Турция. Както е посочено и в мотивите на оспореното решение от цялата бежанска история става ясно, че

конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не съществуват и не се установява срещу него да са налице посегателства, чиято системност и мащабност достигат до границата на преследване.

Правилна е преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Единственият мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е общата обстановка на несигурност в страната заради войната. Нещо повече, в интервюто си жалбоподателят сочи, че не е членувал в партии нито в С., нито в Турция, както и че не е бил арестуван никъде, не е бил осъждан и няма заведени съдебни дела срещу него. Декларирал е, че не е бил изтезаван и не е имало заплахи към него, не е имал проблем заради принадлежността към етническата група на арабите, нито заради изповядваната от него религия мюсюлманин - сунит. Изрично е посочил, че и с властите в Турция нямал проблем. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер или на други основания, предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците, като тази законова хипотеза представлява особена закрила, която се предоставя в изключителни случаи. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход (така Решение № 4218 от 01.04.2021г. на ВАС по адм. д. № 1466/2021г., Решение № 8973 от 07.07.2020г. на ВАС по адм. д. № 14546/2019г.). В конкретния случай такива други причини от хуманитарен характер не се изтъкват и в този смисъл е неоснователно възражението, че са налице основанията на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

На следващо място ответният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън

държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като "тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт". Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно С., като е приел, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Достигнал е до заключение, че ситуацията в С. и конкретно в района на града, от който е кандидатът за закрила има безогледно насилие, като освен това не може да се очаква молителят да се установи в друга част от територията на държавата си по произход, където да се ползва от закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер, поради което тази алтернатива в момента е неприложима за него.

От изложеното от органа, а и от приложените по делото справки относно С. следва, че жалбоподателят се явява принуден да остане извън държавата си по произход, тъй като със самото си присъствие на територията на тази държава като цивилно лице, ще го изправи пред реален риск от тежки посегателства. Видно и от представената от процесуалния представител на жалбоподателя справка от официалната интернет страница на МВнР, в С., И. и Л. се запазва рисковата обстановка при отслабен и липсващ правителствен контрол върху части от територията на страните и въоръжено

противопоставяне между опозиционни и открито терористични групировки. Същевременно административният орган е взел предвид факта, че на територията на Турция е прекарал част от живота си, живял е мирно и спокойно, без да е съществувал риск за сигурността му и където се намира семейството му, и е извършил преценка и на сигурността на територията на тази държава. Позовал се е на справката на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ за положението на сирийските бежанци в Турция и е приел, че в случая предпоставките, посочени в ДР на ЗУБ за приемане на една страна като трета сигурна държава са налице, и то в своята кумулативност. В подкрепа на тезата е изтъкнал, че сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция. Органът се е позовал на посоченото в справката за положението на сирийските бежанци в Турция, че „...Всички сирийски бежанци, които търсят закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност от С.. На ползващите се от временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, което включва: 1. Правото на оставане и престой в Турция до намиране на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; 2. Защита срещу принудително връщане в С.; 3. Достъп и осигуряване на най-основните права и потребности на съответните лица...“. В случая предпоставките, посочени в Допълнителните разпоредби на ЗУБ за приемане на една страна като трета сигурна държава са налице в конкретния случай и то в своята кумулативност. В подкрепа на тезата, че сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция, следва да се добави и че в страната му на произход безспорно е налице въоръжен конфликт и има опасност за неговия живот, поради което той може да поиска и да получи закрила от турските власти. Поради тези обстоятелства се приема, че Турция се явява трета сигурна държава за кандидата за закрила. Следва да се подчертае, че в бежанската история на жалбоподателят не се сочи да е бил принуждаван да напуска Турция, нито пък някой е искал от него да се завръща в С.. Пребивавал е легално в Турция - държава, различна от държавата му по произход, където се намира семейството му – съпругата му и децата му и близките на съпругата му. Както е посочил и ответният орган чужденецът е пребивавал легално в Турция и я напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот. Правилен е изводът на ответния орган, че Турция представлява "трета сигурна държава" по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, доколкото административният орган е извършил преценка на сигурността в тази държава, с оглед данните в изготвената справка (така Решение № 3889 от 20.04.2022г. на ВАС по адм. д. № 12324/2021г.). Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя в трета сигурна държава по смисъла на ЗУБ няма да застраши неговия живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът за забрана за връщане "non-refoulement". Посоченият принцип е установен от чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл.4, ал.3). (в този смисъл Решение № 13019 от 20.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8294/2021 г.).

В настоящия случай органът е изпълнил задължението си, регламентирано в

чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава. Изводите на административния орган, че в случая лицето не е търсецо международна закрила се споделят изцяло от настоящия съдебен състав. В тази насока, решението на административния орган е обосновано с фактите и обстоятелствата, съдържащи се в бежанската история на чужденеца, което недвусмислено говори, че той е мотивиран от икономически и други причини от личен характер, които изключват приложението на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Обжалваното решение е законосъобразно и не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1-5 от АПК. Водим от горното и на основание чл. 90 ЗУБ, във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. 4 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Ш. М., ЛНЧ хх, гражданин на С. против Решение №10903/04.07.2023г. на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: